

Καί τινα δὲ τῶν ἀρίστων καὶ διδακτικωτάτων τῶν ἔτι σπανίων τότε, ἀλλὰ πρὸς σκοπὸν τῆς μορφώσεως τῶν ἠθῶν καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας γραφομένων ξένων μυθιστορημάτων ἤρχισαν μεταφράζοντες μετὰ πολλῆς περὶ τὴν γλῶσσαν ἐπιμελείας οἱ τότε λογιώτεροι τῶν φιλολόγων, ὡς ὁ Κ ο υ μ α ς τὸν « Ἀγάθωνα » καὶ τοὺς « Ἀβδηρίτας » τοῦ Βειλάνδου, ὁ Γ . Λ α σ σ ά ν η ς τὰ « κατ' Ἀριστομένην καὶ Γόργον » τοῦ Γερμαγοῦ Λαφονταίνου, ὁ Κ υ ρ ι α κ ὸ ς Ἑ λ α ί ω ν τὸν « Κλεομένην » τοῦ αὐτοῦ, ὁ Ν . Η ί κ κ ο λ ο ς τὰ « κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν » τοῦ Βερναρδίνου Σαινπιέρρου, ὁ Δ . Ἰ σ κ ε ν δ ε ρ τὸν « Ζαδίγ » τοῦ Βολταίρου κτλ.

B

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ἡ φιλολογικὴ δραστηριότης παρὰ τοῖς ἔθνεσιν ἔχει πανταχοῦ καὶ πάντοτε δύο ἀναγκαίους παράγοντας, τῶν ὁ εἷς μόνος ἐστὶν ἀνεπαρκής, ἀφ' ἑνὸς τὴν ἔμφυτον εὐφυΐαν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐθνι-